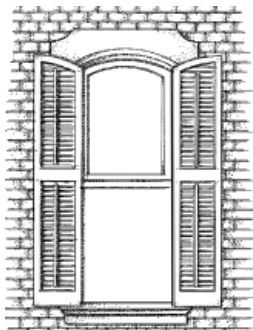

**Poruka
subotne
škole**

**Vesti
II/2011**

II tromesečje

EVROAZIJSKO ODELJENJE

Ovog tromesečja predstavljamo Evroazijsko odeljenje, koje se proteže od Arktičkog polarnog kruga do pretežno muslimanskih zemalja na jugu. Ono obuhvata sledeće zemlje: Jermeniju, Azerbejdžan, Belorusiju, Gruziju, Kazahstan, Kirgistan, Moldaviju, Rusku Federaciju, Tadžikistan, Turkmenistan, Ukrajinu i Uzbekistan.

Izazovi

Ove zemlje činile su bivši Sovjetski Savez, u kome je sloboda bila ograničavana sedamdeset godina, naročito verska sloboda. Posle pada komunizma, narodi ovih zemalja nadali su se novoj slobodi i većem ličnom prosperitetu. Međutim, očekivanja većine naroda Evroazijskog područja nisu se ostvarila. Inflacija i nezaposlenost njihova su svakodnevnica. Pojedinci se danas bore kao i pre skoro dvadeset godina da zadovolje svoje osnovne potrebe.

U zemljama Evroazijskog odeljenja živi više od 279 miliona ljudi, od kojih su oko 140 000 adventisti, što znači da je svaki 2000. stanovnik adventista.

Ovog tromesečja posebnu pažnju posvetićemo Sibiru, koji pripada azijskom delu Rusije, čijim ćemo vernicima u Krasnojarsku i Tomsku pomoći u izgradnji novih crkava; i Azerbejdžanu, gde

su vernici kupili crkvenu zgradu koju će uz pomoć naših darova renovirati. Poseban dečiji projekat pomoći će da se obezbedi subotnoškolski materijal za decu Transkavkaskе regije, koja obuhvata Jermeniju, Azerbejdžan i Gruziju.

Misionski projekti:

Ovog tromesečja dar trinaeste subote pomoći će da se ostvare sledeći projekti:

- Izgradnja crkava za vernike u Krasnojarsku i Tomsku u Sibiru, u Rusiji
- Izgradnju crkve za vernike u Baku, u Azerbejdžanu
- Obezbeđivanje subotnoškolskog materijala za decu u Jermeniji, Azerbejdžanu i Gruziji, u okviru dečijeg projekta

2. april 2011.

Nova pesma

Edgar se nalazio u bolnici. Čekao je rezultate pregleda. *Sve je u redu. Samo sam umoran. Naporno sam radio*, pokušavao je da umiri sam sebe. Međutim, ništa nije moglo da umanjí neizvesnost.

U svojoj dvadeset sedmoj godini, Edgar je bio poznati kompozitor i izvođač u svojoj zemlji, Jermeniji. Počeo je da se bavi komponovanjem kada je imao dvadeset jednu godinu. 2002. godine komponovao je muzički komad u sećanje na poginule u terorističkim napadima na Sjedinjene Američke Države jedanaestog septembra. Ova muzika izvedena je u Njujorku prilikom obeležavanja prve godišnjice napada. Edgarova popularnost je rasla. Svoje kompozicije izvodio je u najprestižnijim dvoranama u Jermeniji. Ponekad je osećao krivicu što mu u životu sve ide dobro.

Odjednom, počeo je da oseća slabost i umor. Pokušao je da se odmori, ali iscrpljenost nije nestala. Na kraju je odlučio da poseti lekara.

»Imate leukemiju,« rekao je lekar obraćajući se Edgaru. Edgar je sa mukom disao dok je u sebi ponavljao tu reč. *Leukemija. To je nešto poput tumora*, mislio je.

»Bolest je izlečiva,« nastavio je lekar. Edgar se trudio da čuje šta mu lekar govori, ali su u njegovom umu samo odzvanjale reči: *Rak! Rak! Ljudi umiru od raka*. Edgar je video kako njegovi snovi tonu i bivaju zamenjeni bolničkim sobama, bocama za infuziju i strahom.

Svetlost u tami

Edgar je otputovao u Nemačku na lečenje. Trudio se da ne izgubi nadu, ali očajanje je ispunilo njegovu dušu kada su dva pacijenta iz njegove sobe umrli. Činilo se da je bolest veoma jaka, dok je njega slabost sve više obuzimala.

Jedne noći sanjao je da se nalazi u mračnoj sobi i da posmatra ljude sa druge strane staklenih vrata. U jednom trenutku osetio je nečiju prisutnost. »Živećeš dugo,« čuo je glas kraj sebe. Edgar se okrenuo u pravcu iz koga je glas dopirao i video mladića u belom kako ga gleda. Osetio je da mir ispunjava njegovu dušu. Verovao je da mu te reči upućuje Bog.

Sledećeg dana dok je čekao rezultate koštane srži, nije osećao strah. Znao je da je njegov život u Božjim rukama. Lekar je ušao u Edgarovu sobu veoma zbunjen. »Tvoja koštana srž je u redu,« rekao je. »Nema ni traga od leukemije.«

Edgar je osetio ogromno olakšanje i setio se reči iz sna: *Živećeš*. Bio je siguran da je to bilo Božje čudo. Želeo je odmah da se vrati u Jerermeniju. Međutim, lekari su ga savetovali da završi lečenje koje je započeo.

Nova nada

Edgar je u bolnici imao dosta vremena za razmišljanje o Bogu i za molitvu. Setio se tetke koja mu je čitala Bibliju kada je bio dete i kako je sa uzbuđenjem slušao biblijske priče. Ali, kada je ušao u tinejdžerske godine, zaboravio je Bibliju i molitvu. Ipak, nikada nije posumnjao da Bog postoji. Sada je želeo da Mu se vrati i da ponovo uči o tom Bogu koji ga nije zaboravio. Sate je provodio u bolnici razgovarajući sa Bogom u molitvi.

Tokom boravka u bolnici Edgar je napisao svoju prvu duhovnu pesmu. Dok se molio Bogu i slavio Ga muzikom i rečju, njegova vera je rasla.

Međutim, tada se u njegovom vratu stvorio krvni ugrušak, koji mu je ponovo ugrozio život. Rečeno mu je da svaki nagli pokret, čak i kašalj, može pokrenuti krvni ugrušak i izazvati srčani udar. Lekari su rekli da nikada neće nestati i da može samo da postane manje opasan. Edgar je pozvao tetku i zamolio je da se ona zajedno sa vernicima crkve moli za njega.

Kada su lekari izvršili određena ispitivanja, otkrili su da je krvni ugrušak nestao. Ponovo su bili zapanjeni rezultatima. Edgar je znao da mu je Bog još jednom spasao život.

Nova služba

Edgar se najzad vratio u Jermeniju. Uskoro nakon povratka upoznao je jednu devojkicu hrišćanku sa kojom je započeo proučavanje Biblije. Oboje su se uverili da je Hrišćanska adventistička crkva prava Božja crkva. Kršteni su u jesen 2006. godine. Nekoliko meseci kasnije usledilo je venčanje.

»Nikada neću zaboraviti šta je Bog učinio za mene,« kaže Edgar. »Isus je doneo novu pesmu u moj život i pozvao me u novu službu. Sada je moj život posvećen službi Bogu.«

Naš zadatak je da kažemo svetu kakvog divnog Boga imamo. Naša darovanja pomažu da se ljudi podignu iz duboke duhovne tame i da im se daruje nova pesma, pesma nade i vere.

Kratke činjenice – Jermenija

- Jermenija je najstarija hrišćanska zemlja na svetu. Skoro tri miliona ljudi živi u toj maloj zemlji koja se graniči sa Turskom, Gruzijom i Azerbejdžanom. Planina Ararat, za koju se veruje da je mesto na kome se zaustavila Nojeva barka, nalazi se na granici između Jermenije i Turske.
- Jermenija je planinska zemlja sa mnogo jezera. Skoro sedamdeset godina bila je u sastavu Sovjetskog Saveza. Dobila je nezavisnost 1991. godine.
- Narod u Jermeniji ima svoj jezik i svoje pismo.

9. april 2011.

Moj zavet

(Zamolite jednu žensku osobu da ovo iskustvo ispriča u prvom licu.)

Pre nekoliko godina porodični problemi zauvek su promenili moj život. Moj sestrić, rođen dva meseca ranije, dobio je plućnu infekciju. Lekari su se plašili za njegov život.

Kao hrišćanka svesrdno sam se molila Bogu da spasi sestrićev život. Dala sam obećanje Bogu da ću mu služiti celog svog života. Zavet koji sam dala Bogu iznenadio je čak i mene jer se nikada ranije nisam tako molila. Gospod je uslišio naše molitve i sestrić je ostao u životu.

Pozivnica

Dala sam zavet Bogu i želela sam da ga ispunim. Ali nisam znala kako. Nekoliko meseci sam se molila Bogu da mi pokaže koja je Njegova prava crkva i da me zaštiti od lažnih učenja.

Jednog dana majka mi je pokazala pozivnicu koju je pronašla na našem kućnom pragu. Pročitala sam je i donela odluku da odem na ta biblijska predavanja. Majka se složila sa tim, jer je znala za moj zavet dat Bogu.

Izgubljena pozivnica

Na pozivnici se nalazio datum i adresa na kojoj se održavaju predavanja, ali nije bilo telefonskog broja, tako da nisam mogla da se raspitam ko ih organizuje. Kada sam htela još jednom da se podsetim vremena i mesta održavanja sastanaka, nisam mogla nigde da pronađem pozivnicu. Pitala sam majku da li ona zna gde se nalazi. Odgovorila je da ju je bacila, misleći da mi više nije potrebna.

Veoma sam se uznemirila. Otišla sam u nekoliko crkava u želji da se raspitam da li su one organizatori tih sastanaka, ali niko nije znao ništa o tome. Toliko sam bila uzrujana da sam se rasplakala.

Dve moje sestrićine videle su me da plačem i upitale šta nije u redu. Kada sam im rekla da sam izgubila pozivnicu, jedna devojčica

je uzviknula: »Čekaj! Videla sam istu pozivnicu da leži na pragu jednog stana u kome niko ne živi.« Devojčice su odmah otrčale po nju. *Da li je moguće da se pozivnica još uvek nalazi u zgradi? Sigurno bi je do sada neko bacio*, pomislila sam. Uskoro su se sestričine vratile noseći je u ruci. »Evo je, tetka! Pronašle smo je!«

Skoro da sam zaplakala od sreće kada sam je ugledala. »Hvala Ti, Bože,« šaputala sam. Znala sam da ju je Bog sačuvaao upravo za mene.

Proučavanje Biblije

Tog dana kada je trebalo da odem na prvo predavanje, ispričala sam drugarici iz razreda kuda planiram da idem. »Kako znaš da nije u pitanju sekta?« upitala me je. »Oni možda iznose neka lažna učenja koja navode ljude na samoubistvo.« Ona je bila toliko uporna da nisam znala šta je ispravno da uradim. Vratila sam se kući zbunjena. Tada sam pokazala svom susedu, jednom mladiću, pozivnicu i pitala ga šta on misli o tome. Ponudio se da sazna nešto više o toj crkvi.

Setila sam se da je na pozivnici pisalo da će svaki redovan posetilac predavanja dobiti Bibliju na poklon. Ja sam silno želela da imam Bibliju i bilo mi je žao što sam dozvolila drugarici da me tako obeshrabri. Propustila sam dva predavanja dok mi sused nije javio da je pronašao crkvu i da će krenuti zajedno sa mnom.

Kada smo stigli u crkvu, shvatila sam da sam pre dve godine tu prisustvovala zdravstvenim predavanjima. Tada su me dve prijateljice ubedile da je u pitanju sekta i uplašena time prestala sam da idem. Sada, dok sam slušala predavanja, bila sam osvedočena da me je Bog doveo na to mesto. *Više nikome neću dozvoliti da me uplaši i ponovo odvraći od te crkve*, pomislila sam.

Temeljno sam proučavala biblijske lekcije. Svojoj porodici pričala sam sve što sam naučila. Krstila sam se nekoliko meseci kasnije. Moja vera ostaje snažna uprkos svim obeshrabrenjima. Pokušavam da svoju sve veću veru podelim sa svojom porodicom, ali oni još uvek nisu krenuli u crkvu i nisu zainteresovani za Bibliju. Ali ja neću odustati. Odlučna sam u tome.

Vaša darovanja pomažu jačanju crkve u Jermeniji i u drugim zemljama. Hvala vam što vašim darovima omogućavate da ljudi poput mene čuju za Božju reč i pronađu nadu i slobodu u Isusu.

Kratke činjenice – Jermenija

- Jermenske porodice čvrsto se drže svoje kulture i tradicije. Hrana i muzika su u velikoj meri slične obližnjim bliskoistočnim zemljama.
- Jermenski narod voli tradicionalnu narodnu muziku i kola. Međutim, njihovi omiljeni sportovi popularni su širom sveta – košarka, fudbal i tenis. Takođe vole da igraju šah i bekgemon.
- Strašan zemljotres pogodio je severni deo Jermenije 1998. godine, usmrтивši oko 25 000 ljudi. Mnogi gradovi u kojima su stanovnici već bili u teškoj položaju zbog teške finansijske situacije bili su uništeni.

16. april 2011.

Dva puta vojnik

(Zamolite jednu mušku osobu da ispriča ovo iskustvo u prvom licu.)

Probudio sam se jednog jutra osećajući se lošije nego obično. Pokušao sam da ustanem iz kreveta, ali nisam mogao ni da se pomerim. *To je kraj*, pomislio sam. *Umirem.*

Godinama sam bio alkoholičar. Lekar mi je savetovao da prestanem da pijem jer je to ugrožavalo moj život, ali ja nisam mogao da ostavim alkohol. Dok sam ležao u krevetu toga dana, razmišljao sam kako sam se našao u takvoj situaciji.

Usamljenost

Imao sam deset godina kada mi je majka umrla. Moj otac i ja nismo bili bliski, te sam se osećao kao siročić. Napustio sam školu sa šesnaest godina zbog posla, a sa osamnaest sam otišao u vojsku. Izgubio sam kontakt sa nekoliko prijatelja iz svog rodnog grada,

i ostao sasvim sam. Tada sam upoznao novog »prijatelja« – votku. Mnoge noći proveo sam opijajući se.

Kada sam odslužio vojsku, vratio sam se kući, ali pošto nisam mogao da pronađem posao, ponovo sam se okrenuo vojsci. Dobio sam posao u izdvojenoj vojnoj jedinici, gde sam upoznao jednu devojku i oženio se njome. Sledeće godine dobili smo sina. Međutim, moju sreću uništavao je alkohol koji je i dalje upravljao mojim životom.

Posle određenog vremena dobio sam premeštaj u novu jedinicu. Kao oficiru sa porodicom, bilo mi je dozvoljeno da pronađem kuću u obližnjem selu. Jedina slobodna kuća bila je oronula i bile su joj potrebne veće popravke. Vlasnik je nerado pristao da mi je izda i da mi dozvoli da je sredim. Kada je renoviranje bilo gotovo, supruga i sin mogli su da mi se pridruže. Ponovo smo bili zajedno.

Od očajanja do nade

Naši susedi bili su veoma ljubazni i poželeti su nam dobrodošlicu. Bili su hrišćani, ali nam nisu nametali svoju veru, niti smo ih mi pitali za njihova verovanja. Znali su da imam problem sa alkoholom, ali mi nisu prebacivali zbog toga. U narednih nekoliko meseci, među nama se rodilo snažno prijateljstvo.

Jednoga dana nekoliko vojnika pod mojom komandom bilo je uhvaćeno van kasarne bez dozvole za izlazak. U želji da ih pošteditim, rekao sam svom pretpostavljenom da sam im ja dozvolio da odu. Oni su bili pušteni, a ja osuđen na sedam godina zatvora. Ova vest me je pokrenula na razmišljanje o svom životu. Postao sam svestan grešaka koje sam činio. Pokušao sam da se molim, ali nisam znao šta da kažem Bogu. Ipak, počeo sam da osećam mir.

Zatim, dogodilo se da sam na čudesan način bio oslobođen. Ali, umesto da promenim svoj način života vrativši se kući, nastavio sam da pijem. Dva meseca kasnije jako sam se razboleo. Shvatio sam da mi je život ugrožen. Dva dana sam nepomično ležao u krevetu. Za to vreme sam se molio za oproštaj i pomoć. Zaista sam želeo da se promenim.

Vremenom sam dovoljno ojačao da ustanem iz kreveta. Video sam flašu alkohola i okrenuo glavu sa gađenjem. Znao sam da mi je potrebna Božja pomoć da ostavim alkohol, ali Ga još uvek nisam poznavao. Ispričao sam supruzi o svojoj želji da upoznam Boga, pa smo zajedno otišli u posetu našim susedima, hrišćanima. Pažljivo su

nas saslušali bez osuđivanja i ponudili nam da zajedno proučavamo Bibliju. Tada smo saznali da se oni mole za nas od trenutka kada smo se upoznali.

Nova šansa

Proučavajući Bibliju, zavoleo sam Isusa. Uskoro sam izrazio želju da se krstim. Međutim, moja supruga nije donela tu odluku. Zabrinula se kada sam odlučio da dajem desetak. Ja sam čvrsto rešio da sledim Božju volju. Zakupio sam parče zemlje kako bih je obrađivao i tako otplatio dug koji sam napravio. Dok sam radio, postao sam i fizički jači. Uskoro je moja supruga uvidela blagoslove davanja desetka, jer smo imali više novca nego ikada ranije.

Bio sam toliko uzbuđen zbog svog novog života u Hristu da sam svima pričao šta je Isus učinio za mene. Moja supruga je takođe zatražila da se krsti.

Želeo sam da služim Bogu sve vreme. Kada me je crkva zamolila da radim kao pionir Globalne misije, rado sam prihvatio. Napustio sam vojsku Jermenije i pridružio se Božjoj vojsci. Dobio sam poziv da radim u rodnom gradu moje supruge. Posle godinu dana osmoro ljudi se priključilo crkvi, a veći broj njih počeo je da proučava Bibliju. Bog me je izbavio iz zavisnosti od alkohola i pozvao me u svoju službu. Sada moja porodica i ja želimo da pomognemo drugima i prikažemo im Božju ljubav.

Vaši darovi pomažu ljudima u Jermeniji, gde ima oko 900 vernika, da upoznaju Boga. Hvala vam na vašoj pomoći.

Misionski projekti:

- U Jermeniji ima oko tri miliona stanovnika. Ova zemlja prva je prihvatila hrišćanstvo kao državnu religiju 301. godine. Oko 95% Jermena pripada Jermenskoj apostolskoj crkvi, koja je veoma slična katoličkoj crkvi.
- Oko 875 adventista održava bogoslužjenje u trideset crkava i u malim grupama širom Jermenije. Svaki 9500. stanovnik je adventista. Potrebno je uložiti veliki trud i rad kako bi ljudi u Jermeniji upoznali vest jevanđelja.

23. april 2011.

Širenje radosne vesti

Idući ulicom u jednom gradu u Gruziji, Sergej je ugledao grupu ljudi okupljenu oko starca koji je u ruci držao deset zapovesti. Ovaj prizor je u Sergeju probudio radoznalost, pa je zastao da čuje šta taj čovek govori. Međutim, nije mogao da čuje starčeve reči od besnih povika koji su dopirali iz okupljene mase ljudi. Ipak, starac nije podizao svoj glas. Sergej je prišao bliže kako bi ga čuo. Kada je pokušao da stane u njegovu odbranu, starac mu je nežno rekao: »Mir sa tobom.« Konačno ljudi su se razišli, pa je Sergej mogao na miru da razgovara sa tim čovekom.

»Zovem se Aleksandar,« rekao je starac. »Ja sam adventista i svakoga dana održavam sastanke ovde u blizini. Slobodno dođi.« Sergej je dolazio na Aleksandrova proučavanja i posle nekoliko dana među njima se rodilo prijateljstvo.

Uskoro je Sergej morao da napusti taj grad, ali je želeo da podeli sve što je naučio od Aleksandra sa drugima u svom rodnom gradu. Dobio je adresu male adventističke crkve u Tbilisi, gradu u kome je živeo. Sergej je bio iznenađen kada je čuo da u njegovom gradu postoji Hrišćanska adventistička crkva, jer nikada ranije nije čuo za adventiste.

Nemoj mi dosađivati

Kada je Sergej stigao kući, ispričao je svojoj supruzi, Dodo, o susretu sa Aleksandrom i njegovoj jedinstvenoj vesti o Bogu. Dodo nije bila zainteresovana za tu nepoznatu religiju. »Kako znaš da nije u pitanju sekta?« upitala je Sergeja. »Ja već idem u crkvu, nije mi ništa drugo potrebno.«

Sergej je ipak želeo da ode u crkvu. Tri sedmice mu je bilo potrebno da je pronađe. Ali, vredelo je truda. Osetio je Božje prisustvo i ljubav kada je ušao u jednostavnu dvoranu gde se održavaju bogoslužjenja. Uživao je u pesmama, molitvi i pastorovoj propovedi.

Opisao je to divno bogoslužjenje svojoj supruzi. Međutim, ona se okrenula prema njemu i rekla: »Suviše sam zauzeta da bih razmišljala o crkvi, ali možeš povesti sina.«

Sergej je poveo sina u crkvu. Ponovo je pokušao da sve ispriča svojoj supruzi. »Otkrio sam potpuno novi svet,« rekao je smešeći se. »Vera je dar od Boga. Moramo da je prihvatimo.« Dodo i dalje nije bila zainteresovana.

Sergej je sa sinom nastavio da odlazi u crkvu i često je pričao supruzi šta je saznao toga dana. Onda jedne subote, vratio se kući i rekao: »Više nećemo jesti svinjetinu i piti vino.«

Moji problemi tek počinju, pomislila je Dodo. Iz sedmice u sedmicu Sergej je pun oduševljenja govorio supruzi šta je naučio. Konačno, Dodo je pristala da ode u crkvu da vidi šta njen suprug i sin tamo uče.

Nevoljni odlasci u crkvu

Pošto je Dodo muzičar, kao i Sergej, prvo na šta je obratila pažnju kada je ušla u crkvu, bila je muzika. Kada ju je neko od vernika zamolio da svira klavir u toku bogoslužjenja, nerado je pristala. Sergej joj se sa oduševljenjem pridružio, svirajući violu, dok je njihov sin svirao klarinet. Sledeće sedmice zamolili su ih da opet sviraju.

Dodo nije imala nameru da odlazi u crkvu svake subote. Imala je druge obaveze. Međutim, kada su je vernici zamolili da svira na bogoslužjenjima, osećala je da je to njena dužnost koju treba da ispuniti. Tako je ona svake subote slušala propoved. Pošto nije bila sigurna da li je sve što čuje u crkvi istina, počela je sama da proučava biblijske tekstove. Uskoro je zavolela Isusa i na kraju se krstila zajedno sa svojim suprugom. Godinu dana kasnije krstila se i njena majka.

Sergej je otišao u penziju. Dodo je i dalje nastupala u Gruzijskoj nacionalnoj operi, ali je zbog svoje vere imala poteškoća sa rasporedom svojih radnih obaveza. Na kraju je napustila posao i počela da radi kao volonter u crkvenom misionarskom odeljenju.

Novi posao

Sergej je uvideo da njegova penzija neće biti dovoljna za održavanje porodice, pa je počeo da radi kao poštar. Kako su ga ljudi vremenom bolje upoznavali, poveravali su mu svoje probleme i brige. »Bog će vam pomoći,« uveravao ih je. On je ljudima delio literaturu i molio se sa njima. Često je pozivao ljude na biblijska proučavanja u svom domu. Nekoliko njegovih prijatelja prihvatilo je

poziv. Kada su u crkvi organizovana predavanja, Sergej i Dodo pozivali su svoje nove prijatelje da im se pridruže na tim evanđeoskim sastancima. Nekoliko njihovih prijatelja predalo je svoj život Bogu.

Manje od 500 adventista živi u Gruziji. Naši darovi pomoći će vernicima da šire svoju veru u ovom malom delu sveta.

Kratke činjenice

- Gruzija je mala zemlja koja se prostire duž istočne obale Crnog mora. Prelepe planine čine severnu granicu Gruzije.
- Omiljena hrana u Gruziji je *khachapuri* (hačapuri), okrugli hleb sa sirom koji se najčešće služi vruć u vreme doručka, i orasi u medu.
- Narod u Gruziji voli fudbal i košarku. Zbog obližnjih planina, skijanje je takođe popularno.

30. april 2011.

Seme vere

Rozina je radila u tehnološkoj školi u Azerbejdžanu. Jednog dana mladić je došao da se upiše u školu. Nije imao roditelje, ni novac. Rozina je ipak odlučila da ga upiše. Bio je dobar učenik i vredno je učio. Međutim, neke kolege s posla bile su ljute na Rozinu verujući da je primila mito kako bi upisala mladića u školu, a taj novac nije podelila sa njima.

Rosina je tvrdila da nije uzela nikakav novac, ali je ipak morala da napusti školu. Bila je razočarana jer je njena dobrota naišla na tako oštre reakcije.

Neuslišene molitve

Rozina je bila religiozna. U molitvi se obraćala Bogu: »Zašto me kažnjavaš kada činim dobro? Gde si kada sam u nevolji?«

Rozina se molila tri godine, tražeći utehu i mir. Ali nije pronašla ni jedno ni drugo. Jedne noći sanjala je kako joj neko govori: »Pogledaj ova vrata.« Čovek je pokazao na otvorena vrata iza kojih je ugledala malu grupu ljudi.

Mala grupa

Sledeće subote Rozina je na autobuskoj stanici videla nekoliko ljudi kako razgovaraju. Čula je da spominju Boga. Upitala ih je: »Šta vi znate o Bogu?«

Jedna žena joj je pokazala malu kuću u blizini autobuske stanice. »Svake subote održavamo bogoslužjenje u toj kući,« rekla je žena.

Rozina je pogledala kuću i shvatila da je to kuća iz njenog sna. »Mogu li vam se pridružiti sledeće subote? Želela bih da saznam više o Bogu.« Jedna devojka joj je napisala adresu kuće i vreme u koje se subotom okupljaju.

Sledeće subote Rozina je pokucala na vrata kuće. Neko od vernika joj je otvorio i pozeleo dobrodošlicu. Ušavši unutra, bila je sigurna da je to mesto gde će pronaći Boga. Slušala je dok su vernici pevali, molili se i proučavali Bibliju. Osetila je ljubav koja vlada među njima i bila je nadahnuta biblijskim proučavanjem. Kada se bogoslužjenje završilo, Rozina je znala da će ponovo doći. Nestrpljivo je očekivala sledeću subotu.

Od toga dana redovno je odlazila na bogoslužjenja, učila je sve više o Bogu, a subota je za nju postala poseban dan.

Iskušenja i pobeđe

Jednoga dana pozvali su je da se vrati u školu iz koje je bila otpuštena. Rozina je bila oduševljena što će ponovo raditi na svom starom radnom mestu i što će povratiti svoj narušeni ugled. Međutim, škola je uskoro promenila radno vreme tako da se od Rozine tražilo da radi i subotom. Ovog puta sama je odlučila da napusti posao jer nije želela da radi tim danom.

Rozina je bila svesna opasnosti kojoj se izlaže time što menja svoju veru, ali bila je odlučna da se krsti u maloj Adventističkoj crkvi. Svoju veru je delila sa svojom porodicom, te su nakon nekog vremena njena sestra i sestrić takođe postali adventistički hrišćani. Nedugo zatim,

njeni roditelji prihvatili su Isusa kao svog Spasitelja. Ostali članovi porodice su im se protivili jer su napustili porodičnu veru.

U Azerbejdžanu se verske slobode ne poštuju u velikoj meri. Oni koji pripadaju manjinskoj religiji ili koji promene svoju veru bivaju progonjeni. Hrišćani se smatraju neprijateljima i porodice vrše veliki pritisak na one koji pokazuju zanimanje za hrišćanstvo.

Širenje semena vere

Uprkos ovim teškoćama, Rozina i dalje širi svoju veru među prijateljima i članovima porodice. Poklanja im knjige iako ne zna da li ih čitaju. »Molim se Bogu da ih podseti da se te knjige nalaze u njihovom domu i da predstavljaju blagoslov onima koji ih čitaju.« Rozina zna da je jedna porodica prihvatila hrišćanstvo putem knjiga koje im je ona poklonila. Dvadesetak ljudi odlučilo je da sledi Isusa kao rezultat Rozininog rada. »To nije veliki broj ljudi,« kaže ona. »Želim da mnogo više ljudi upozna Boga.«

Rozina, kao i većina od 720 vernika u Azerbejdžanu širi svoju veru u teškim okolnostima. Naše molitve i darovi pomažu tim revnim vernicima da vrše misioni rad među svojim susedima i porodicom učeći ih da je Isus istinski Bog koji voli svakoga od nas.

Kratke činjenice

- Azerbejdžan se proteže duž Kaspijskog jezera južno od Rusije. Ima oko osam miliona stanovnika. Službeni jezik je Azeri.
- Stanovnici Azerbejdžana uglavnom nisu hrišćani. U celoj zemlji ima oko 720 adventista. Oni održavaju bogoslužjenja u malim grupama i u nekoliko crkava raštrkanih po selima. U glavnom gradu, Bakuu, ima oko 300 vernika koji se okupljaju subotom u nekoliko malih grupa.

7. maj 2011.

Ruzalina nagrada

Ruzala je sedela u crkvi i slušala pastorovu propoved. Borila sa da ne razmišlja o ispitu koji je propustila toga dana u školi. Nije želela da prekrši subotu makar to značilo da neće završiti razred na vreme. Ponovo je svoj ispit i budućnost stavila u Božje ruke da se On pobrine za sve. Tada nije znala da će joj odluka da ode na bogoslužjenje i slavi Boga te subote spasiti život.

Upoznavanje novih vernika

Ruzala živi u Azerbejdžanu. U njenoj zemlji ima malo hrišćana. Njen otac, koji je hrišćanin, želeo je da pronađe crkvu čija su učenja u skladu sa Biblijom.

U to vreme Ruzala je imala trinaest godina. Setila se da je u blizini bakine kuće videla ljude kako izlaze iz neke crkve. Ispričala je to ocu i nagovorila ga da ode tamo.

Otac se kod suseda raspitao o tim vernicima. Saznao je da je u pitanju Hrišćanska adventistička crkva. Odlučio je da poseti crkvu i upozna se sa njenim učenjima. Bio je srećan kada je saznao da se učenja zasnivaju na Bibliji. Dve sedmice kasnije otac je pozvao ostale članove porodice da pođu sa njim. Ruzala i njena sestra pristale su da idu, dok je majka oklevala mnogo meseci pre nego što se pridružila svojoj porodici.

Odbacivanje i blagoslovi

Ruzala se krstila sa ocem i sestrom. Kada je krenula u srednju školu bilo joj je teško da odbrani svoju veru, zato što u Azerbejdžanu ima malo adventista i ljudi nisu upoznati sa njihovim učenjima. Neki profesori nisu se slagali što Ruzala i njena sestra odbijaju da subotom pohađaju nastavu. Ruzalina sestra izbačena je iz škole jer subotom nije dolazila na nastavu i polaganje ispita. Ruzala je očekivala da će se to i njoj dogoditi. Ona, ipak, nije izbačena iz škole, ali su joj profesori dali niže ocene.

Ruzala se svakoga dana molila Bogu da joj pomogne da završi školu. Kada se približio kraj školske godine, jedan ispit bio je zaka-

zan u subotu. *Neću ići na ispit*, rekla je u sebi. Tada se pomolila: »Dragi Bože, pomози mi da ne prekršim subotu, ali da ipak završim razred.«

Eksplozija

Cela Ruzalina porodica bila je u crkvi. Pastor je najavio pesmu na kraju bogosluženja i vernici su počeli da pevaju.

Iznenada čula se snažna eksplozija. Prozori su se jako zatresli. Čulo se zavijanje sirene u daljini.

Kada su izašli iz crkve, vernici su u daljini ugledali dim. Činilo se da dolazi iz pravca škole. Ruzala je tada ugledala neke učenike iz svog odeljenja i požurila da ih upita šta se dogodilo.

»Došlo je do eksplozije u školi,« rekla je devojčica. »Čula sam da je neki profesor doneo ručnu granatu i ostavio je u učionici dok su učenici radili test,« dodala je druga devojčica. »Neko se igrao sa njom, ispala je sigurnosna igla i došlo je do eksplozije. Mnogo dece je povređeno. Mislim da je jedan dečak poginuo.« Ruzalino srce snažno je kucalo. Oblio ju je hladan znoj kada je shvatila da bi sedela u toj istoj učionici da je toga dana otišla u školu.

Požurila je prema školi. Počela je da jeca kada je videla oštećenu zgradu od eksplozije. Povređenim učenicima je i dalje bila ukazivana pomoć.

Subota me je spasila, pomislila je. *Živa sam zato što danas nisam otišla na nastavu.*

Jedan profesor video je Ruzalu i prišao joj. »Imala si sreće što danas nisi bila u školi. Tvoja vera te je spasila,« rekao je.

»Da,« odgovorila je. »Moja vera – moj Bog me je spasio.«

Nekoliko učenika iz njenog razreda okupilo se oko nje. Neki od njih su joj ranije postavljali pitanja o njenoj veri, a sada su videli kako ju je Bog zaštitio. Iako roditelji brane svojoj deci da idu u hrišćansku crkvu, Ruzalini prijatelji znaju da ona veruje u brižnog Boga punog ljubavi.

Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će vernicima u Bakuu, glavnom gradu Azerbejdžana, da renoviraju crkvenu zgradu i obezbede pristojno mesto za održavanje bogosluženja i da svedoče ljudima koji još ne poznaju Isusa.

Misionski projekti

- Oko 720 adventista živi u Azerbejdžanu. U Bakuu, glavnom gradu, živi oko 300 vernika, koji se okupljaju na tri mesta.
- Vernici trenutno vode kafić Radosna vest i održavaju seminare za vernike. Budući planovi uključuju školu engleskog jezika i malu bolnicu. Oni se nadaju da će misijski rad ove crkve pomoći organizovanju još jedne grupe vernika u tom velikom gradu.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će vernicima u Baku da završe svoju crkvu.

14. maj 2011.

Vreme za darove

Luba i Olesia najbolje su prijateljice i sestre u Hristu. Molile su se za nove prilike u radu za Boga. Bog im je pružio više nego što su mogle i da zamisle.

Jednom prilikom razgovarale su kako da na uspešan način šire svoju veru među susedima, kolegama i u porodici. Olesija je predložila da pokrenu okupljanje jedne male grupe. »Učinimo veru zabavnom!« rekla je sa osmehom. »U toploj i lepoj atmosferi negujemo veru i učimo ljude o Bogu.«

Širenje Božje reči

Olesija radi u velikom preduzeću u Krasnojarsku, gradu u Sibiru. Ona već nekoliko godina širi svoju veru među kolegama. Neki ljudi žele da slušaju, neki ne. Međutim, Olesija se ne predaje, i postepeno predrasude ljudi počinju da se ruše.

Kada je mala grupa trebalo da počne sa radom, Olesija je pozvala svoje prijatelje s posla, a Luba svoje susede. Počeli su da se sastaju u Lubinom domu.

Jedni od učesnika ove male grupe su Lubin suprug i sin. Suprug, iako nije vernik crkve, podržava Lubu i njen rad. Kada je slobodan, on prisustvuje sastancima te grupe jer mu druženje i proučavanje duhovnih tema mnogo znači.

Luba je bila nervozna pred početak prvog sastanka. Pouzdanje u Boga pružalo joj je snagu. »Bog je uslišio mnoge naše molitve,« kaže ona. »Ovo ne bismo postigle bez podrške i molitava vernika.«

Ruslan

Ruslan i Rita takođe su dolazili na sastanke. Ruslan je pripadao drugoj veri, a Rita nije bila vernica. Oni su radili sa Olesijom i često su razgovarali o njenoj veri. Osećali su se prijatno na sastancima.

»Poznajem Olesiju tri godine,« rekla je Rita. »Primitila sam da je drugačija od ostalih ljudi koje poznajem. Ona nikada ne osuđuje ili kritikuje druge, oko sebe širi neki mir i uvek mi je prijatno u njenom društvu. Kada sam je pitala šta je čini drugačijom, odgovorila je da je to Bog. Odlučila sam da se pridružim maloj grupi kako bih više naučila o Bogu koji je izvor takvog mira.«

Ruslan je imao teškoća u svom životu. Olesija mu je često pričala o Bogu, ali on nije bio raspoložen da učestvuje u tim razgovorima. Ipak, kada ga je pozvala na sastanak male grupe, odlučio je da dođe. »Želeo sam da pronadem odgovore na mnoga pitanja koja se odnose na Boga. Osećao sam da se nalazim među prijateljima, da mogu da postavim bilo koje pitanje i da neću naići na osuđivanje,« kaže on.

Prijateljska atmosfera koja je vladala u grupi dotakla je Ruslanovo srce. »Kada sam prvi put došao na sastanak, bio mi je rođendan. Prijateljice su mi pripremile tortu. Taj njihov postupak me je veoma dirnuo.«

Rita

Rita nije imala porodicu, samo nekoliko prijatelja u Sibiru. »Luba i Olesija postale su mi kao sestre,« kaže ona. »Ništa nisam znala o Bogu. Tragala sam za nečim na čemu ću utemeljiti svoj život i tome učiti svoju decu. Ono što učim na sastancima male grupe i u crkvi pruža mi dobar temelj za moj duhovni život.«

Posle izvesnog vremena i Ruslan i Rita krstili su se u Adventističkoj crkvi. Sada oni dele svoju veru sa prijateljima i kolegama s posla,

pozivajući ih da se pridruže maloj grupi i dođu u subotnu školu. Ruslan, Rita i Olesija nedeljom provode vreme u radu sa decom u hraniteljskim porodicama. »Lepo je kada pomažemo drugima prenoseći im ono što smo naučili o Bogu,« kaže Rita.

Promena načina života

»Rad u maloj grupi promenio mi je život,« kaže Luba. »Počela sam više da proučavam i više da se molim. Učim kako da razgovaram sa ljudima i kako da ih približim Isusu. Moj duhovni život jača u radu za druge ljude.«

Danas se članovi male grupe okupljaju u Lubinom, Olesijinom i Ritinom domu. Male grupe, kakvu su pokrenule Luba i Olesija, podstiču rast crkve u Krasnojarsku. Deo darova trinaeste subote pomoći će da se obezbedi crkvena zgrada za dve grupe vernika koji iznajmljuju dvorane za održavanje bogoslužjenja.

Kratke činjenice

- Rusija je najveća zemlja na svetu. Ona je duplo veća od Kanade i Sjedinjenih Američkih Država, koje su druga i treća država u svetu po svojoj veličini. Ona obuhvata devet vremenskih zona i dva kontinenta – Evropu i Aziju. Broj stanovnika iznosi oko 140 miliona. Većina stanovništva živi u evropskom delu Rusije, zapadno od planine Ural.
- U Moskvi, glavnom gradu Rusije, živi oko 10 miliona stanovnika. On se nalazi u središtu evropskog dela Rusije.

21. maj 2011.

Kafić, mesto misionorskog rada

Anjino srce počelo je brže da kuca kada je zajedno sa ocem ušla u jedan mali kafić. Došao je trenutak da potpunog neznanca zamoli za veliku uslugu. Bilo joj je drago što je otac sa njom i što ima njegovu podršku.

Želje i snovi

Anja se seća kada je sa svojim prijateljima posetila Hrišćansku adventističku crkvu u jednom velikom gradu u Sibiru. Bila je oduševljena uspešnim misioniskim radom mladih u jednom kafiću. »Mi smo sanjali o tome, molili se za to, i naporno radili da to ostvarimo,« rekli su mladi. »Bog nas je blagoslovio i pomogao da ostvarimo svoje želje i planove.«

Anja se sa prijateljima vratila kući sa sličnim snovima. Molili su se Bogu da im pomogne da započnu sličan vid misioniskog rada u svom gradu.

Mladi iz crkve redovno su se sastajali kako bi se molili zajedno i dogovarali u vezi sa novim misioniskim projektom. Proučavali su mapu grada i pravili listu lokacija koje su im odgovarale. Kada su osmislili čitav program, svoje planove i snove podelili su sa ostalim vernicima.

Neki vernici pokušali su da ih odgovore od te ideje. »To će biti veoma skupo,« rekao je neko od vernika. »Niko neće doći,« dodao je drugi. »Gubite vreme sa tim,« protivili su se neki. Međutim, Anjin otac, pastor crkve, ohrabrio je mlade da se prepuste Božjem vođstvu.

Molba

Anja je sa ocem ušla u prvi kafić koji je bio na spisku kao potencijalno mesto za njihov misioniski rad. Pozdravili su se sa vlasnicom kafića, koja ih je pozvala da sednu za sto. »Imamo jednu molbu,« rekla je Anja. »Mi smo adventistički hrišćani. Grupa mladih iz naše crkve želela bi nedeljom ujutru, jednom mesečno, da pripremi program hrišćanske sadržine u vašem kafiću. Došlo bi oko trideset mladih. Platili bismo hranu, ali nemamo novac da platimo iznajmljivanje.«

Anja od uzbuđenja nije mogla da diše dok je čekala odgovor vlasnice.

»Posao ionako ne ide dobro nedeljom ujutru,« rekla je žena. »Možete koristiti kafić dva sata. Ostavite iza sebe sve kako ste zatekli i nemojte praviti nered.«

Anja nije mogla da sakrije svoj osmeh. Nije mogla da veruje da se vlasnica tako lako složila sa njenim predlogom. *Bog je sigurno*

išao ispred nas i smekšao srce ove žene da ima razumevanja za nas i naš projekat.

Početak

Anja je sa prijateljima pripremila sve što je potrebno za oglašavanje, isplanirali su program i obezbedili pomoć za veliko otvaranje kafića. Odlučili su da za doručak budu poslužene palačinke i čaj. Program je trebalo da obuhvati scenski prikaz ili kratku propoved i zabavno takmičenje osmišljeno da privuče mlade.

Kako se približavao dan prvog okupljanja u kafiću, mladi su se molili da posećenost bude dobra kako bi što više njih upoznalo Božju ljubav. Na opšte iznenađenje pojavilo se 55 mladih, od kojih 15 nisu bili adventisti. *Hvala ti, Bože, zahvaljivala se Anja u sebi.*

Ona je primetila da su konobari i druge mušterije pratili njihov program. Polje misionorskog rada bilo je veće nego što su očekivali. *Bog nam je pružio više nego što smo tražili od Njega!* pomislila je.

Nekoliko meseci kasnije Anja je saznala da će novi vlasnik preuzeti kafić. Pitala se da li će morati da pronađu novo mesto za svoje nedeljne sastanke. Plašila se da će menjanje mesta možda nekima onemogućiti da i dalje dolaze. Međutim, novi vlasnik dozvolio je mladima da se i dalje okupljaju na istom mestu, čak i da češće održavaju sastanke.

Posle određenog vremena mladi su uputili poziv svojim prijateljima iz kafića da im se pridruže na evanđeoskim sastancima u crkvi.

Danas vernici crkve podržavaju taj vid misionorskog rada u kafiću, koji mladi i dalje vode. Anja, koja ima sedamnaest godina i njen šesnaestogodišnji brat, najmlađi su članovi ovog projekta.

»Na ovaj način mladi su uključeni u misioniski rad,« kaže Anja. »Želimo da pokažemo drugima da i hrišćani znaju za zabavu. Pomažemo onima koji ne idu u crkvu da nauče više o Isusu i pružamo im priliku da postanu Božja deca.«

»U Bibliji je zapisano: Niko da ne postane nemarljiv za tvoju mladost, nego budi ugled vernima u reči, u življenju, u ljubavi, u duhu, u veri, u čistoti. (1. Timotiju 4, 12) To je naš cilj,« kaže Anja.

Adventistička omladina u Krasnojarsku doprinosi rastu crkve. Nekoliko grupa vernika sastaje se u iznajmljenim dvoranama. Deo

darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se obezbedi velika dvorana za održavanje bogoslužjenja za dve ili više grupa vernika kako bi Božja ljubav jasnije sijala u ovom gradu u kome živi milion ljudi.

Misionski projekti – Krasnojarsk:

- Krasnojarsk je grad u centralnom delu Sibira u kome živi milion stanovnika. Leži na obalama reke što ga čini unutrašnjom lukom. U njemu je razvijena teška industrija.
- U tom gradu postoji pet grupa vernika, ali samo jedna održava bogoslužjenje u crkvi, jednoj jednostavnoj kući. Ostale četiri grupe iznajmljuju dvorane, što je veoma skupo i ograničava vreme bogoslužjenja i druženja među vernicima.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će da se izgradi velika crkva na glavnom putu.

28. maj 2011.

Oglas u novinama

Aleksej je seo u svoju omiljenu fotelju da se opusti posle napornog rada. Kada je zazvonio telefon, ponadao se da neko zove u vezi sa poslom ili novim oglasom koji je dao.

Oglas

Aleksej popravlja i održava kuće i stanove u sibirskom gradu Krasnojarsku. Pošto se oglašava u gradskim novinama, on ponekad čita slične oglase kako bi uporedio cene usluga koje nudi on i drugi majstori.

Jednoga dana pogled mu se zaustavio na stranici sa oglasima verske sadržine. Među njima su se nalazili i oglasi ljudi koji proriču budućnost, gledaju u dlan ili se bave astrologijom. *Ima toliko mnogo oglasa za ono*

što je sotonsko, a nijedan vezan za Hrista, pomislio je Aleksej. Tada se u njemu javila jedna misao. On može da govori o Hristu u novinama. Uzeo je olovku i zapisao: »Govoriću vam o Hristu.« Dodao je svoj broj telefona i stavio papir u džep. Sledećeg dana u novinama izašla su dva njegova oglasa – jedan za posao i jedan za Hrista.

Toga dana telefon je zazvonio nekoliko puta. To su uglavnom bili ljudi koji su imali svoje oglase u novinama verske sadržine. »Šta ćeš da govoriš o Hristu?« želeli su da znaju. Neki od njih koristili su Isusovo ime u svojim oglasima kako bi privukli ljude. Drugi su se rugali veri i pokušali su i njega da pokolebaju.

Aleksej je počeo da se pita da li će oglas primetiti neko ko istinski želi da upozna Boga.

Poziv

Aleksej je podigao slušalicu i veselo rekao »Halo«.

»Zovem u vezi vašeg oglasa. Želim da saznam nešto o Hristu.« U čovekovom glasu nije bilo sarkazma. Posle nekoliko minuta razgovora, čovek je pozvao Alekseja da ga poseti kako bi nastavili razgovor.

Stariji čovek otvorio je vrata i pozvao Alekseja da uđe. Čovek nije krio iznenađenje što tako mlad čovek želi drugima da govori o Hristu. Tada je rekao ozbiljnim glasom: »Imam devedeset i tri godine. Ne osećam se dobro. Želim da čujem nešto o Bogu dok nije prekasno.« Aleksej je otvorio Bibliju, koju je poneo zajedno sa biblijskim lekcijama, i nekim evanđeoskim predavanjima, i pročitao nekoliko stihova o Bogu. Zatim su pogledali jedno predavanje. Čovek je pozvao Alekseja da ponovo dođe sledećeg dana. Narednih deset dana zajedno su proučavali Bibliju. Starac je prihvatio sve što je čuo i željan je dalje da uči.

Propušteni poziv

Jedne subote telefon u Aleksejevom domu zazvonio je nekoliko puta. Pošto je većina poziva bila vezana za posao, on je oklevao da se javi. Kada je telefon ponovo pozvonio, Aleksej je video da poziv dolazi stalno sa istog broja. *Možda je nešto hitno*, pomislio je. Odlučio je da se javi.

»Da li si ti hrišćanin?« čuo je glas jednog mladića. »U koju crkvu ideš?« Kada je Aleksej odgovorio na njegova pitanja, mladić se pred-

stavio: »Zovem se Vitali. Upravo sam izašao iz zatvora i želeo bih da razgovaram sa tobom o Bogu.«

Aleksej i Vitali radili su u suprotnim smenama pa je bilo teško da se sastanu. Aleksej mu je predložio da u subotu pođu zajedno u crkvu. Vitali je pristao. Na putu do crkve, Vitali je ispričao Alekseju svoju životnu priču. Dok je bio u zatvoru, jedna adventistkinja poslala mu je knjigu *Velika borba*. Kada ju je pročitao, u njemu se javila želja da sazna još više o Bogu. Nakon izlaska iz zatvora, pročitao je Aleksejev oglas u novinama. Bio je to odgovor na njegovu molitvu.

Zbog bolesti, Vitali ne može redovno da odlazi u crkvu, ali se raduje kad god može nešto više da nauči o Bogu. » Sviđa mi se što adventisti temelje svoju veru na Bibliji,« kaže on.

Služba Bogu putem oglasa

»Shvatio sam da mogu da služim Bogu preko novinskih oglasa,« kaže Aleksej. »Kada sam video oglase za gatare, a nijedan koji se odnosi na Isusa, pomislio sam da me Bog poziva da učinim nešto. Ljudi koji čitaju te oglase tragaju za duhovnim stvarima. Želim da im pružim priliku da upoznaju Isusa.«

Bog može da upotrebi nešto jednostavno kao što su oglasi u novinama da povede ljude Isusu. On koristi male stvari da dovede ljude k sebi. Naše molitve i naši darovi jačaju Božje delo širom sveta. Naša služba podupire Božje delo u našim crkvama. Na koji način ti učestvuješ u službi Bogu?

Kratke činjenice

- Sibir se nalazi u azijskom delu Rusije, koji leži istočno od planine Ural. Proteže se od Arktičkog okeana do Kine, Mongolije i brda severnog Kazahstana.
- U Sibiru zime su duge i hladne, i traju sedam do osam meseci, na severu i duže. Leta su kratka i umerena.
- Veliki deo Sibira pokriven je šumama. Rusija obuhvata jednu četvrtinu svih šuma u svetu. Ove šume predstavljaju stanište mnogim divljim životinjama, uključujući i sibirskog tigra.

4. juni 2011.

Dom koji pruža nadu

Beskrajne sibirске stepe sa šumarcima šire se svuda unaokolo. Mali gradovi nalik su tačkama u tom ogromnom prostranstvu. U jednom od tih gradova nalazi se mala drvena kuća koja mnogima pruža nadu. Ovaj dom, sada rehabilitacioni centar za zavisnike od droge i alkohola, zamisao je Anđele i Evgenija, mladog para koji je posvetio svoj život pomaganju ljudima da upoznaju Boga i da se oslobode zavisnosti. Njih dvoje iz ličnog iskustva znaju kakav je uticaj droge.

Anđela i Evgenije

Anđela je počela da uzima drogu kada je imala sedamnaest godina kako bi se oslobodila stresa zbog teškog porodičnog života. »Na kraju sam toliko postala zavisna od droge i alkohola da više nisam mogla da vodim normalan život,« kaže ona. »Jednog dana dobila sam pozivnicu za evanđeoska predavanja. Odlučila sam da odem. U toku predavanja upoznala sam i zavolela Boga. Molila sam se da me izbavi od uticaja droge. Bog je uslišio moju molitvu i ja sam se priključila Hrišćanskoj adventističkoj crkvi. Tada me je Bog podstakao da pomažem drugima koji pate od zavisnosti od alkohola i droge.«

Evgenije je počeo da koristi drogu u svojoj četrnaestoj godini i ubrzo je postao zavisnik. Prošao je kroz nekoliko rehabilitacionih programa, ali bez rezultata.

Nakon susreta sa Anđelom, koja ga je ohrabрила da u molitvi zatraži pomoć od Boga, Evgenije je pristao da još jednom pokuša da se priključi rehabilitacionom centru. Anđela se takođe molila za njega. Posle izlečenja Evgenije je bio čvrsto rešen da više nikada ne uzima drogu.

Krenuo je u Adventističku crkvu sa svojom prijateljicom. Zajedno su proučavali biblijske lekcije i Evgenije je doneo odluku da se krsti. Uskoro je usledilo njihovo venčanje.

Oni su pastoru ispričali da imaju želju da pomognu zavisnicima da pronađu slobodu u Hristu. Crkva im je ponudila malu trošnu kuću. Uz pomoć i molitve vernika crkve, oni su je popravili. Danas

se tamo nalaze mnogi koji žele da se oslobode zavisnosti od droge. Što je takođe važno, ovaj par im pomaže da nađu slobodu u Hristu.

Danas, posle manje od tri godine kako su u toj maloj kući vrata otvorena za sve kojima je potrebna pomoć, više od sto ljudi pobedilo je zavisnost od droge i alkohola. Pored toga, dvadeset njih predalo je svoj život Hristu i krstilo se.

Aleksandar

Aleksandar je bio rob alkoholu i drogi više od deset godina. Jednog dana prijatelj ga je nagovorio da poseti adventistički rehabilitacioni centar. Tamo je upoznao Anđelu i Evgenija.

Dani su mu bili ispunjeni fizičkim radom, biblijskim proučavanjima, i savetovanjima sa Anđelom, Evgenijem i pastorom. To je bio Aleksandrov prvi dodir sa Bogom i molitvom. Jednog dana Aleksandar je saznao da policija ima nalog za njegovo hapšenje. Grupa iz centra molila se da on dobije dozvolu da ostane. Kada su vlasti saznale da se Aleksandar leči od zavisnosti, povučena je optužba i dozvoljeno mu je da ostane i nastavi lečenje. Tokom boravka u centru, Aleksandar je prihvatio Isusa kao svog Spasitelja.

Aleksandar je završio lečenje sa željom da pomogne drugima koji se nalaze u sličnoj situaciji. Kada je crkva odlučila da osnuje rehabilitacioni centar u drugom gradu, crkvene vođe zamolile su njega da vodi taj novi centar kao misioniski projekat Globalne misije.

Prilika za službu

Aleksandar je prihvatio izazov. Njegov prvi zadatak bio je da renovira oronulu kuću. Prve tri osobe koje su se prijavile na lečenje, zavisnici od droge i alkohola, pomagali su mu prilikom renoviranja.

Jedan od njih zove se Juri. Često je bio pijan i hapšen zbog učestvovanja u tučama. Nije mogao da zadži posao i stalno se selio iz jednog mesta u drugo. Za sam početak boravka u rehabilitacionom centru Juri kaže: »Bilo je teško. Nisam znao ništa o Bogu i Bibliji. Ali, Aleksandar me je naučio.« Juri se oslobodio zavisnosti i prihvatio je Hrista.

Hiljadama ljudi u Sibiru potrebna je pomoć da se oslobode zavisnosti i da upoznaju Hrista. Pioniri i volonteri Globalne misije kao

što su Aleksandar, Anđela i Evgenije rade kako bi zadovoljili fizičke i duhovne potrebe ljudi u Sibiru.

Kratke činjenice

- Sibir se nalazi u azijskom delu Rusije istočno od planine Ural. Proteže se od Arktičkog okeana do Kine, Mongolije i brda severnog Kazahstana.
- Sibir nije gusto naseljen. Većina stanovništva živi u gradovima duž Trans-sibirske železnice.
- Počev od 1600. godine, Rusi su poslali mnoge zločince i političke zatvorenike u izgnanstvo u Sibir. Tokom dvadesetog veka mnogi adventistički pastori i pastori laici poslani su u ovo područje.

11. juni 2011.

Izlazak iz tame

(Zamolite jednog mladića da iznese ovo iskustvo u prvom licu)

Listao sam stranice svoga dnevnika ispunjene mračnim i depresivnim mislima. Došao sam do čiste stranice i počeo da pišem. Svoje mračne misli preneo sam na papir. *Šta je smisao života?* pitao sam se. *Ništa me ne čini srećnim. Lakše bih podneo smrt nego ovu borbu sa tamom.* Međutim, tada sam pomislio: *Samoubistvo je za slabice.* Pokušao sam da prikupim svu snagu i odem u školu.

Zovem se Vasilije. Studiram u Tomsku, u Sibiru. Poslednjih nekoliko godina vodio sam dvostruki život. Mnogi ljudi smatrali su me finom i odgovornom osobom, aktivnim sportistom i dobrim studentom. Ali, ja sam bio neraspoložen, depresivan i osećao sam se usamljeno. Pokušao sam da potisnem depresiju pomoću alkohola, kasnije i droge. Jedva sam uspevao da održim dobar prosek, da prikrijem svoju zavisnost i depresiju od svoje porodice. Svakog jutra kada bih ustajao iz kreveta, ponavljao sam *Samo želim da se sve ovo završi.*

Svetlost u tami

»Dobro jutro,« rekla je čistačica Galina uz osmeh.

»Jutro,« promrmljao sam. *Čak je i čistačica srećnija od mene*, pomislio sam. Bila je srećna i kada je ribala prljave toalete. Bila je prijateljski raspoložena prema studentima i mnogi su joj se poveravali. Pošto sam čuo da govori o Bogu, znao sam da je hrišćanka. »Zašto ne mogu da budem srećan kao Galina?« promrmljao sam u sebi.

Jednog dana Galina mi je poklonila Bibliju i pozajmile neke knjige za čitanje. Pokušao sam da čitam Bibliju, ali bezuspešno. Vratio sam Galini knjige i počeo da je izbegavam.

Moja depresija se pogoršavala, kao i moje ponašanje. Moji uznemireni roditelji nisu znali šta da rade. Kada sam prestao da koristim alkohol i drogu, osećao sam se malo bolje. Međutim, depresija me je i dalje držala čvrsto u šaci. Pomisao na samoubistvo nije iščezla. Ponekad mi se činilo da je to jedini izlaz.

Božanski poziv

Tada sam se setio Galine. Možda mi ona može pomoći. Nekoliko minuta kasnije sreo sam je u hodniku. Pozvala me je da dođem k njoj u posetu. Bilo je neverovatno što mi je baš u tom trenutku uputila poziv. Shvatio sam da to nije bila slučajnost, već Božji poziv. *Bog me nije napustio*, pomislio sam.

U toku razgovora sa Galinom uvideo sam da Isus želi nešto da mi kaže preko nje. Toga dana, uz njenu pomoć, pozvao sam Isusa da uđe u moj život. Dok se Galina molila Bogu, prvi put posle mnogo vremena, bio sam srećan.

Galina me je pozvala da dođem u crkvu. Tamo sam otkrio radost koju pruža molitva i proučavanje Biblije. I dalje me je pomalo mučila depresija, ali sam znao da Bog bije bitku za mene. Više nisam priželjkivao smrt. Želeo sam da živim i kažem drugima kakvu radost donosi život sa Hristom.

Promenjen život

Kada sam rekao roditeljima da sam predao život Isusu, mislili su da sam izgubio razum. Međutim, kada su videli promene u mom životu, uvideli su da je Bog učinio moj život boljim. Moja majka počela je da čita Bibliju da vidi šta sam važno pronašao u njoj. Išla je

i u crkvu sa mnom nekoliko puta. Otac se nije protivio mom odlasku u crkvu, jer je i sam bio svedok šta je Bog učinio za mene. Jedva sam čekao da to svima ispričam.

U školi sam ponovo mogao da se usredsredim na gradivo. Popravio sam ocene. Kada naiđu teški trenuci, Bog je blizu i pomaže mi da ih prebrodim.

Mnogi su u jednom trenutku smatrali da sam crna ovca u porodici. Sada sam Božje jagnje, koje sledi svog pastira, Isusa.

Uskoro ću diplomirati. Želja mi je da postanem pionir Globalne misije. Želim da radim u području gde nema adventista i donesem svetlost ljudima koji su u tami, kao što je Isus poslao Galinu da donese svetlost meni.

Misionski projekti

- Dve grupe vernika okupljaju se u Tomsku, u Sibiru. Jedna grupa vernika održava bogoslužnja u crkvi, dok druga iznajmljuje dvorane kulturnih centara.
- Već deset godina druga grupa vernika pokušava da pronađe stalno mesto za održavanje bogoslužnja. Nedovoljno mesta u crkvi čini održavanje evangelizacija skoro nemogućim. Kada se prijatelji pridruže proučavanjima malih grupa, ne mogu biti usmereni kasnije u crkvu jer nema dovoljno mesta.
- Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će izgradnju crkvene zgrade kako bi vernici u Tomsku na uspešniji način mogli da dele svoju veru sa drugima.

18. juni 2011.

Sestre u Hristu

Olga i Marina su sestre. Sa svojom porodicom žive i Tomsku, gradu koji se nalazi u srcu Sibira. Odrasle su kao protestantski hrišćani, ali njihova vera se poljuljala u tinejdžerskim godinama.

Olga se udala i podizala decu u teškim vremenima, koja su vladala u Rusiji. Međutim, obolela je od raka pluća. Svi su bili iznenađeni jer nikada nije pušila.

Alergijske reakcije na prepisane lekove još više su pogoršale njeno stanje. Posle nekoliko meseci bolnog lečenja, Olga je odlučila da prestane sa uzimanjem lekova. Lekari su je upozorili da će joj bez odgovarajuće terapije ostati samo dva meseca života. Olga je htela da u potpunosti iskoristi to preostalo vreme i uskladi svoj život sa Bogom.

Odgovor na molitvu

Počela je da se moli i proučava Božju reč. Dva meseca kasnije ona se osećala jače i zdravije. Na pregledu je, na zaprepašćenje lekara, utvrđeno da se bolest potpuno povukla.

Presrećna, Olga se zahvalila Bogu i zatražila od Njega da je odvede u crkvu čija su učenja u skladu s Biblijom. Nekoliko dana kasnije na njena vrata pokucao je čovek koji prodaje knjige verske i zdravstvene sadržine. Olga ga je upitala u koju crkvu ide. Odgovorio je da je adventista. Dao joj je adresu crkve.

Olga je kupila nekoliko knjiga. Dok ih je čitala, upoređivala ih je sa Biblijom. Bila je uzbuđena kada je pročitala da je sedmi dan subota. Odlučila je da potraži Adventističku crkvu. Iznenadila se kada je videla da je to jednostavna kuća koja je preuređena u crkvu. Međutim, na tom mestu osećala je Božju prisutnost i nastavila je da odlazi na bogoslužnja.

U to vreme u crkvi nije bilo pastora, pa su vernici sami učestvovali u misionom radu. Uskoro nakon dolaska novog pastora, organizovana je evangelizacija na koju je Olga pozvala svoju porodicu. Olga se sa svojim suprugom i još nekim članovima porodice krstila. Njena mlađa sestra Marina nije posećivala predavanja zbog posla.

Marinina priča

Olga je pričala svojoj sestri Marini o svom putu od bolesti do izlječenja i vere koju je prihvatila. Marina je shvatila da Bog želi da bude deo i njenog života. Čitala je literaturu koju je dobila od Olge i poželela da sledi Hrista u svom životu. Počela je da čita Bibliju i da se moli za Božje vođstvo.

Marina je volela svoj posao u meteorološkoj stanici. Radno vreme joj je omogućavalo da radi još jedan posao, što je značilo da je radila svakog dana u sedmici. Olga je nagovarala Marinu da uzme jedan slobodan dan da se odmori i ohrabrivala ju je da pođe sa njom na subotna bogoslužnja. Međutim, Marina nikada nije imala vremena.

Onda je u meteorološkoj stanici došlo do određenih promena i Marina je shvatila da će ostati bez posla koji voli. Njen drugi poslodavac joj je ponudio da radi puno radno vreme i ona je pristala. Međutim, odlučila je da subotom uzme slobodan dan. Šef se u početku tome protivio, ali je na kraju, pošto je Marina bila odlučna u svojoj nameri, ipak pristao. Marina se molila Bogu, ako je Njegova volja da ostane na tom poslu, da ne radi ni petkom uveče. Šef se na kraju složio i sa tim.

Marina je znala da se njena sestra i kćerka, koja se krstila sa Olgom, mole za nju. Uskoro je i Marina donela tu odluku. »Bog je uslišio sve moje molitve. Dao mi je posao koji je bolje plaćen i gde sam dobila potrebne slobodne dane. Shvatila sam šta je Božja volja za moj život,« kaže ona.

Kao prodavačici, Marini se pružaju prilike da razgovara sa mušterijama o svojoj veri. Ona im preporučuje knjige i časopise i poziva ih na bogoslužnja subotom.

Međutim, crkva u koju Olga, Marina i njihove porodice idu je mala i prepuna. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će toj grupi vernika da izgrade veću crkvu u koju će moći da pozovu svoje prijatelje i porodice. Hvala vam što svojim darovima pomažete da se ostvari ovaj projekat.

Misionski projekti

- Grad Tomsk, u kome živi pola miliona ljudi, nalazi se u središnjem delu Sibira. Smešten na reci Tomsk i sibirskoj železnici predstavlja glavni distributivni i industrijski centar. Grad ima univerzitet i nekoliko tehničkih škola.
- Oko 180 adventista živi i održava bogoslužjenja u Tomsku. Međutim, mala crkva može da primi samo oko 90 vernika. Čak i kada se stolice stave u svaki kutak crkve, u dvoranu može da stane oko 120 ljudi.
- Vernici u Tomsku kupili su zemljište na glavnom putu gde žele da sagrade crkvu. Deo darova trinaeste subote ovog tromesečja pomoći će izgradnju te preko potrebne crkve u gradu Tomsku.

25. juni 2011.

13. Evroazijsko odeljenje

Narator: Danas je trinaesta subota. Ovog tromesečja čuli smo izveštaje iz Jermenije, Azerbejdžana, Gruzije i Rusije, četiri zemlje koje pripadaju Evroazijskom odeljenju.

Evroazijsko odeljenje prostire se duž jedanaest vremenskih zona i obuhvata dvanaest država. Rusija je najveća zemlja u tom odeljenju i u svetu. Ona obuhvata devet vremenskih zona. Kada je u Moskvi devet sati ujutru, na krajnjem istoku Rusije je šest sati uveče. Najveći broj stanovnika u Rusiji živi zapadno od planine Ural u evropskom delu Rusije. Ima oko 45 000 adventista, što znači da je svaki 2700. stanovnik adventista. Polje za rad je veliko.

Dva projekta, za koje prilažemo darove ove trinaeste subote, treba da se ostvare u Sibiru u Rusiji.

_____ (ime govornika) će nam reći nešto ukratko o Sibiru i predstaviti projekte.

Govornik 1: Sibir se nalazi u azijskom delu Rusije, području istočno od planine Ural. Osim što ima nekoliko većih gradova, uglavnom industrijskih centara, Sibir je nenaseljeno područje koga čine beskrajna prostranstva stepa i šuma. Zimi je veoma hladno i život je veoma težak. Tokom perioda komunizma ljudi koji su propovedali o Isusu često su bili slani u Sibir. Danas više od 10 000 adventista živi u toj prostranoj regiji.

Tomsk je univerzitetski grad u kome živi oko pola miliona stanovnika. Međutim, u ovom velikom gradu postoji samo jedna Hrišćanska adventistička crkva, zabačena u jednoj uličici. Broj vernika ne raste jer za to ne postoje mogućnosti. Mala kuća preuređena je u crkvu za vreme komunizma kada su vernici morali tajno da se sastaju. Broj vernika je rastao dok crkva nije postala tesna. Sada više nema prostora da im se priključi još vernika. Vernici su štedeli novac nekoliko godina kako bi kupili zemljište u glavnoj ulici. Ulažu sve svoje napore da izgrade crkvu, koja će svedočiti Božje istine u danima koji dolaze hiljadama onih koji će tuda prolaziti svaki dan. Našim darovima možemo pomoći braći i sestrama u Tomsku da izgrade crkvu i na taj način omogućiti da raste.

U Krasnojarsku živi oko milion ljudi. U tom gradu ima pet grupa vernika. Jedna grupa se sastaje u maloj crkvi, dok druge održavaju bogoslužjenje u iznajmljenim dvoranama. I u Krasnojarsku, kao i u Tomsku, vernici su kupili zemljište na kome planiraju da izgrade crkvu koja će moći da primi dve grupe vernika. Našim darovima ove trinaeste subote možemo im pomoći da ostvare ovaj projekat.

Narator: Sada ćemo čuti izveštaj iz zemlje koja se nalazi sedam vremenskih zona prema zapadu, Azerbejdžana. Izazovi u ovoj zemlji potpuno su drugačiji, ali je cilj vernika isti – da dele Božju ljubav sa drugima.

Govornik 2: Azerbejdžan leži između hrišćanskih zemalja, Rusije, Gruzije i Jermenije, i Irana u kome žive muslimani. Ima oko 9 miliona stanovnika. Manje od 5% su hrišćani, od kojih su 700 adventisti (na svakih 12 000 stanovnika dolazi jedan adventista). Vernici se okupljaju u dvanaest crkava i manjih grupa širom zemlje.

U glavnom gradu, Bakuu, ima oko 300 vernika. Nedavno su kupili zgradu u nadi da će moći da je registruju kao zvaničnu crkvu. Želja im je da organizuju časove engleskog jezika i malu kliniku. Našoj braći i sestrama u Azerbejdžanu potrebna je naša pomoć. Našim darovima ćemo im pokazati da brinemo za njih.

Govornik 3: Jermenija, Azerbejdžan i Gruzija čine Transkavkasku uniju. Više od 16 miliona ljudi živi u te tri zemlje, od kojih su samo 2000 adventisti. To znači da jedan adventista dolazi na svakih 8000 ljudi. U mnogim mestima nema vernika Hrišćanske adventističke crkve i ljudi nisu nikada čuli za biblijske istine.

Deca u tim zemljama nemaju potreban materijal za Subotnu školu na svom maternjem jeziku. Jedini subotnoškolski materijal koji je njima dostupan su lekcije na ruskom jeziku. Većina odraslih govori ruski, ali deca u tom području ne. Stoga ona moraju da se oslanjaju na svoje učitelje koji prevode lekcije sa ruskog na njihov maternji jezik. Oni nemaju svoje pouke koje mogu da proučavaju svake sedmice i samo neka deca imaju Biblije na maternjem jeziku.

Adventistička deca širom sveta daju svoje darove kako bi pomogla deci Transkavkasko unije da dobiju svoje subotnoškolske pouke. Pomozimo deci da upoznaju Božju ljubav. Priložimo bogate darove za decu Transkavkasko unije.

Narator: Saznali smo nešto više o projektima u ovom tromesečju. Sada je red na nas da svojim darovima pomognemo rast Evroazijskog odeljenja.

Izdaje: Glavni odbor hrišćanske adventističke crkve
Beograd, Radoslava Grujića 4
Pripremljeno u Odeljenju za Subotnu školu pri Glavnom odboru
Odgovara: Igor Bosnić
Umnoženo u kancelariji izdavača - 2010.
Za internu upotrebu